

som det foreligger, og uagtet jeg ikke mener, at det ikke skulde kunne modtage Forbebringere i den hele Udførelse, troer jeg dog, at der ved de Endringer, der i den tidligere Samling bleve foretagne i samme, er tilveiebragt det meest Fornødne i saa Henseende. Den ærede Minister har hvælet ved et enkelt Punkt, som jeg efter den Redaction, samme nu har faaet, maa ansee for upraktisk, og for alene at have theoretisk juridisk Interesse. Jeg skal derfor gjøre opmærksom paa, at hans hele Raisonnement ikke er strengt Logisk og kan vendes imod selve det af ham i Lovudkastet Foreslaaede; hvis dette Raisonnement nemlig var rigtigt, hvad det efter min Mening ikke er, vilde man ligesaa godt, som man kan sige, at en Mand kan udsandre hele Klitten fra sin Eiendom og abandonnere den, kunne sige, at han kunde udsandre en Deel af Klitten — og det er jo netop fra enkelte Punkter, enkelte Vulkaner, eller Brandbølger i denne, at Ulykken kommer — og kaste denne Deel over paa Communen; men dette skal han efter Lovudkastet ikke kunne gjøre. Jeg har imidlertid en meget stor Ulyst til at discutere blot theoretiske juridiske Spørgsmaal, og praktisk mener jeg, som sagt, at Spørgsmaalet ikke har Noget at betyde, thi de Tilfælde, hvori En skulde ville udsandre hele sin Klitstrækning, ville kun blive overordenligt faa, og i disse Tilfælde vil det ogsaa for Die-medets, for selve Fredningens Skyld, være hensigtsmæssigt, at Communen træder til; det vil være Tilfældet, hvor den Enkelte alligevel vil være ude af Stand til at fyldestgjøre Die-medet, om ogsaa Forpligtelsen dertil nok saa Meget paahviler ham. — Jeg haaber i Genhold til det Anførte, at Thinget vil godkjenne Lovudkastet i den Form, hvori det nu foreligger, naturligtvis med Forbehold af Enhvers Ret til at stille Endringer, og at man vil sørge for, at det snarest mulig kan komme til Folkethinget. Vi ville jo saa endda maaskee komme til senere at behandle det endnu en anden Gang; men denne Gang bør Behandlingen nærmest betragtes som en Afslutning, og ikke som en heelt ny Overveelse.

S. C. Nielsen: Det foreliggende Ud-kast til Lov angaaende Sandflugtens Dæmpning angaaer saa væsentligt den Deel af Landet, hvortil jeg ved min Stilling er knyttet, at jeg ikke har kunnet Andet end henvende min særlige Opmærksomhed derpaa. Jeg kan ikke Andet end udtale min Paaskjønnelse af den Maade, hvorpaa Sagen hidtil er bleven behandlet, og jeg maa derhos sige, at jeg betragter det som særdeles heldigt for denne Sag, at den blev behandlet i den Rigsdagsamling, i hvilken den kom for, fordi der saaledes, som den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Schmann) allerede har bemærket, dengang var samlet en saadan Localljendskab og Sagkundskab i Landstinget med Hensyn til denne Sag, som jeg troer, at der sjældent vil findes i samme, og som jeg, uden at fornærme det nuværende Thing, heller ikke troer, at der for Diebliffet er tilstede her, netop fordi Sagen dreier sig om noget saa særdeles Localt. Lovudkastet, ligesom ogsaa de Forandringer, der ere stede deri under den tidligere Behandling knytter sig til Principer og Theorier, som jeg idethale kan slutte mig til. Men selv om man slutter sig til Principerne og Theorierne i et Lovforslag, maa det dog visnok ogsaa anerkjendes, at intet Princip og ingen Theori kan gjenneføres uden Modificationer, hentede fra de særlige Forhold, og selve det foreliggende Lovudkast indeholder da ogsaa allerede Beviser derfor. Det er engang under de tidligere Forhandlinger blevet udtalt, at enhver Lodseier maatte værne mod den Skade, som Sandet kunde gjøre hans Eiendom. Der er noget principielt Rigtigt i denne Udtalelse; men heller ikke den taaler Anvendelse uden Modificationer. Staten har heller ikke ladet det blive derved, den er jo traadt til og har raft sin Haand ud til Hjælp ved Børnet; men dermed er da tillige fulgt Forandringer, som berøre den Enkelte og berøre Eiendommene og Eiendomsretten. Man skal imidlertid vissefelig være varsom i saa Henseende. Man maa erindre, at, hvad man kan sige om Værn mod Sandet, synes man maaskee ogsaa at maatte kunne sige om Værn mod Vandet. Netop de Egne, der ere Gjenstand for Fare fra Sandet, ere ogsaa Gjenstand for Fare fra